

Եղիշե Չարենց

Շամիրամ

Իրիկնային փողոցում ես տեսա նրան:

Նա սևաչյա պչրուհի, գուցե Շամիրամ:

Եվ ինձ տվեց հինավուրց հուռութները նա,

Երկու համբույր փողոցում, մայթերի վրա:

Եվ հնայեց ու տարավ նա դոյակը հին:

Լապտերները ժպտալով ճանապարհ դրին:

Եվ, չնայած որ անթիվ դարեր են անցել՝

Նո՛յնն է երազը նրա, լուկ մարմինն է ծեր:

Նո՛յնն է խոսքը, կարծես նոր տրվող աղջկա,

Միայն մարած աչքերում էլ հրդեհ չկա: